

Arrest

nr. 95 972 van 28 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 november 2012 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DELGOUFFRE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Wazirabad (Provincie Punjab). U zou een soenniet zijn. U zou een bloemenwinkel uitgebaat hebben. Begin 2006 zouden drie onbekende mannen in uw winkel geëist hebben dat u elke maand 20.000 roepies moest betalen. U zou geweigerd hebben. U zou bedreigd geweest zijn. In maart 2006 zou u op uw motorfiets aan het rijden geweest zijn. Dezelfde drie mannen zouden u gedwongen hebben om te stoppen. Ze zouden u ontvoerd hebben. Na twee uur zou de politie u bevrijd hebben. U zou

klacht hebben neergelegd bij de politie. Uw belagers zouden gearresteerd zijn door de politie. Toen u de rechtbank verliet op 15 april 2006, zou u neergeschoten zijn door vrienden van hen. U zou zwaargewond geraakt zijn en u zou anderhalve maand in totaal in verschillende ziekenhuizen verbleven hebben. U zou klacht hebben neergelegd bij de politie. Uw belagers zouden veroordeeld zijn. Op 15 december 2010 zou uw advocaat u laten weten hebben dat uw belagers vrijkwamen. Later die dag zouden die personen langs gekomen zijn bij uw woning. Ze zouden naar u gevraagd hebben. Ze zouden ook uw huis beschoten hebben. U diende geen klacht in bij de politie omdat u te bang was. U zou met uw gezin naar Jhelum (Pakistan) zijn gegaan. U zou Pakistan verlaten hebben op 25 december 2010. Via Lahore zou u per vliegtuig naar België zijn gereisd met een tussenstop in Abu Dhabi/Dubai. U vroeg asiel aan in België op 27 december 2010.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een fotokopie van een First Information Report dd. 25 maart 2006, een fotokopie van een First Information Report dd. 15 april 2006, een fotokopie van een krantenartikel dd. 16 april 2006, röntgenfoto's en verschillende originele medische rapporten.

Na het gehoor legde u op 20 september volgende documenten voor: een fotokopie van uw identiteitskaart en een fotokopie van de eerste pagina's van uw paspoort.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

In eerste instantie werden tegenstrijdigheden opgemerkt aangaande essentiële elementen van uw asielerlaas met uw verklaringen bij het CGVS en de verklaringen die u aflegde op de vragenlijst opgesteld door het CGVS en afgenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") dd. 21 januari 2011. Ten eerste stelde u bij de "DVZ" dat u in april 2006 op uw motorfiets reed. Drie mannen dwongen u te stoppen, ze namen uw motorfiets en de mannen verdwenen (zie vragenlijst CGVS punt 3.5 p.2). Bij het CGVS gaf u aan dat dit plaats vond in maart 2006 en stelde u dat u ontvoerd werd door hen (zie gehoorverslag CGVS p.13). Daarna zou u nooit meer een incident hebben gehad toen u met uw motorfiets reed (zie gehoorverslag CGVS p.13). Na confrontatie door het CGVS herhaalde u gewoon uw verklaringen, wat geen afdoende verklaring is (zie gehoorverslag CGVS p.18). Ten tweede stelde u bij de "DVZ" dat u zes maanden verbleef in een ziekenhuis en nog een jaar thuis moest herstellen (zie vragenlijst CGVS punt 3.5 p.2). Bij het CGVS gaf u aan dat u in totaal anderhalve maand tot twee maanden in twee verschillende ziekenhuizen verbleef en nog een jaar thuis moest herstellen (zie gehoorverslag CGVS p.15). Na confrontatie door het CGVS zei u dat u zes maanden hebt gezegd (zie gehoorverslag CGVS p.18). Ten derde stelde u bij de "DVZ" dat er drie mannen op 15 december 2010 naar uw woning kwamen. U was toen niet thuis. Uw vrouw zou u daarvan telefonisch op de hoogte hebben gebracht (zie vragenlijst CGVS punt 3.5 p.2). Bij het CGVS stelde u echter dat u samen met uw echtgenote thuis was toen die mannen kwamen op 15 december 2010 (zie gehoorverslag CGVS p.16). Na confrontatie door het CGVS gaf u aan dat u stelde dat u bij de "DVZ" had gezegd dat u toen ook thuis was of dat de tolk het verkeerd heeft begrepen (zie gehoorverslag CGVS p.18). Ten vierde gaf u steeds aan bij de "DVZ" dat het onbekende mannen waren waarmee u last had (zie vragenlijst CGVS punt 3.5 p.2). Bij het CGVS kende u de naam van hun baas en stelde u dat hij tot een politieke groep behoorde (zie gehoorverslag CGVS p.13). U hebt ook geen ontvoering vermeld bij de "DVZ" (zie vragenlijst CGVS punt 3.5 p.2). Na confrontatie door het CGVS stelde u dat u bij de "DVZ" alles kort moest vertellen (zie gehoorverslag CGVS p.18). Het is waar dat het gehoor bij de "DVZ" soms van korte duur is, echter hebt u omstandig uw relaas kunnen aanhalen. Ook werd de vragenlijst u voorgelezen in het Punjabi en hebt u die ondertekend ter goedkeuring. Bovendien vroeg het CGVS bij aanvang van uw gehoor u of u opmerkingen had en u zei dat u geen opmerkingen had (zie gehoorverslag CGVS p.2). U had eventuele problemen/fouten dan ook al bij aanvang van het gehoor kunnen aanhalen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen, daar ze handelen over de kernelementen van uw relaas.

Verder zijn er nog verschillende aanwijzingen dat de door u ingeroepen problemen ongeloofwaardig zijn. U zou zelf twee maal klacht hebben ingediend tegen uw belagers (zie gehoorverslag CGVS p.15). U legde daarvan twee documenten voor. De twee klachten zijn echter gewone fotokopieën zonder stempels, zegels of duimafdrukken (zie document 1 en 2, groene map). Aan gewone fotokopieën

kan geen geloof worden gehecht, gezien deze onderhevig kunnen zijn aan plak-en knipwerk. Er kan ook slechts geloof worden gehecht aan documenten, indien geloofwaardige verklaringen worden afgelegd wat in uw geval niet zo is. Het CGVS stipt nog aan dat het in Pakistan makkelijk is om op maat gemaakte documenten te verkrijgen (zie document 2, blauwe map). U beweerde dat er nog een derde klacht tegen uw belagers werd ingediend door de rechtbank zelf (zie gehoorverslag CGVSZ p.15). Deze klacht legde u niet neer. U legde ook geen enkel document neer waaruit zou blijken dat uw belagers werden vrijgelaten in december 2010. Nochtans beschikte u in Pakistan over een advocaat (zie gehoorverslag CGVS p.16). Het is dan ook bevreemdend dat u daarover geen documenten voorlegde. U kende ook de namen niet van de drie personen die u zouden bedreigd hebben, hoewel ze volgens u toch veroordeeld werden op basis van uw klacht (zie gehoorverslag CGVS p.13). U kende wel de naam van hun baas en dat hij tot een politieke groep zou behoren (zie gehoorverslag CGVS p.13). U kan deze bewering niet op een objectieve wijze staven. De vaststelling dat u voor de "DVZ" niets zei over deze politieke link van uw tegenstanders, wijst er op dat u met dit element enkel probeert uw relaas aan te dikken. Uit niets blijkt dat het hier gaat om meer dan gewone gangsters (gehoorverslag CGVS p.13). Het is daarenboven opvallend dat u bij het laatste incident geen klacht hebt neergelegd bij de politie zoals u de voorgaande keren wel zou hebben gedaan (zie gehoorverslag CGVS p.16 en p.17). U stelde dat u dit niet deed omdat u de stad verliet en u naar Jhelum ging wonen tot aan uw vertrek uit Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.17). U zou uw werknemer in uw winkel verteld hebben op 15 december 2010 dat u stopte met de winkel en hij de winkel mag terug hebben (zie gehoorverslag CGVS p.17). Echter gaf u aan het begin van het gehoor aan dat u tot aan uw vertrek uit Pakistan in Wazirabad verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.3 en 4). U zou overigens in uw winkel geweest zijn op 24 december 2010 te Wazirabad (zie gehoorverslag CGVS p.6). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen.

De oprechtheid van uw verklaringen wordt nog verder aangetast door uw bijkomende uitleg over uw reisweg van Pakistan naar België. U weet niet of u met uw eigen paspoort of met een vals paspoort hebt gereisd (zie gehoorverslag CGVS p.7). Dat de smokkelaar u niet zou hebben voorbereid op eventuele vragen door de immigratiecontrole rond uw identiteit of uw reisdoel is weinig geloofwaardig, gezien het risico dat u liep bij controle (zie gehoorverslag CGVS p.8). Hierbij kan nog worden opgemerkt dat het weinig waarschijnlijk is dat u met een smokkelaar zou gereisd hebben indien u over uw eigen paspoort en identiteitskaart beschikte. Het is trouwens erg merkwaardig dat u dergelijke belangrijke identiteitsdocumenten zomaar aan de smokkelaar zou geven (zie gehoorverslag CGVS p.7). Tot slot moet ook worden vastgesteld dat u geen enkel stuk kan neerleggen ter staving van uw uiteengezette reisweg (vliegtuigticket, boardingpass, bagagestickers). Nochtans zou uw boardingpass thuis liggen (zie gehoorverslag CGVS p.8). Het is dus onmogelijk om uw echte reisweg te bepalen.

Ten slotte erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan (zie document 1, blauwe map). U bent niet afkomstig uit deze regio en u haalde ook geen problemen aan met extremisten. U komt dan ook niet in aanmerking voor de bescherming geboden door de Conventie van Genève noch voor subsidiaire bescherming.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Aangaande uw identiteitsdocumenten (zie documenten 5 en 6, groene map) dient aangestipt te worden dat het gaat om loutere fotokopieën, bovendien van slechte kwaliteit. Uw identiteit staat dan ook niet ontegensprekelijk vast. U legt ook slechts de eerste pagina's voor van uw paspoort (zie document 6, groene map). Het CGVS kan dan ook niet nagaan of het paspoort bepaalde in of uitreisstempels bevat. De medische verslagen (zie document 4, groene map) en röntgenfoto's vertonen verwondingen, echter staat niet aangegeven hoe u deze verwondingen opliep. Deze zijn dan ook geenszins een bewijs van de beweerde schietpartij. Het krantenartikel (zie document 3, groene map) is een loutere fotokopie waardoor de authenticiteit niet vaststaat. Het is ook bevreemdend dat een krant uit Lahore over een lokaal incident in Wazirabad zou berichten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij stelt dat zijn verklaringen handelen over feiten uit 2006 en hij dus enkele nalatigheden mag maken. Daarnaast meent de verzoekende partij dat verzoeker geen kopies heeft kunnen bekomen van vonnissen en slechts enkele andere documenten, maar dat het erg moeilijk was voor hem was om deze documenten te bekomen. Dat de commissaris-generaal zich medewerkend moet opstellen ten aanzien van verzoeker, dat de commissaris-generaal hem zelfs dient te helpen in het bekomen van deze documenten.

Verder stelt de verzoekende partij dat uit het woordgebruik van de bestreden beslissing kan besloten worden dat men zich beperkt heeft tot een appreciatie van de verklaringen van verzoeker zonder dat men nagaat of deze appreciatie strookt met de werkelijkheid.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het louter ontkennen en tegenspreken van de diverse vaststellingen van de bestreden beslissing. Daar waar de verzoekende partij de motieven

van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent, kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijft. De Raad schaart zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Wat een verschil in precieze data betreft, meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan situeren.

De tegenstrijdigheden inzake de verklaringen betreffende het incident met de motorfiets van verzoeker en het incident op 15 december 2010 maken deel uit van de relevante bijzonderheden van het asielrelaas en ondermijnen derhalve sterk de aannemelijkheid van het asielrelaas. De Raad bevestigt de bestreden beslissing waar zij stelt dat: *“Ten eerste stelde u bij de “DVZ” dat u in april 2006 op uw motorfiets reed. Drie mannen dwongen u te stoppen, ze namen uw motorfiets en de mannen verdwenen (zie vragenlijst CGVS punt 3.5 p.2). Bij het CGVS gaf u aan dat dit plaats vond in maart 2006 en stelde u dat u ontvoerd werd door hen (zie gehoorverslag CGVS p.13). Daarna zou u nooit meer een incident hebben gehad toen u met uw motorfiets reed (zie gehoorverslag CGVS p.13). Na confrontatie door het CGVS herhaalde u gewoon uw verklaringen, wat geen afdoende verklaring is (zie gehoorverslag CGVS p.18)... Ten derde stelde u bij de “DVZ” dat er drie mannen op 15 december 2010 naar uw woning kwamen. U was toen niet thuis. Uw vrouw zou u daarvan telefonisch op de hoogte hebben gebracht (zie vragenlijst CGVS punt 3.5 p.2). Bij het CGVS stelde u echter dat u samen met uw echtgenote thuis was toen die mannen kwamen op 15 december 2010 (zie gehoorverslag CGVS p.16). Na confrontatie door het CGVS gaf u aan dat u stelde dat u bij de “DVZ” had gezegd dat u toen ook thuis was of dat de tolk het verkeerd heeft begrepen (zie gehoorverslag CGVS p.18).”*

Wat de overige tegenstrijdigheden betreft, meent de Raad dat zij overvloedige motieven zijn.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn onderzoeksplicht, merkt de Raad op dat er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoeker niet aannemelijk is, is dit *in casu* niet het geval. Daar waar de verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal met de asielzoeker zou moeten meewerken om vonnissen of bewijzen te verzamelen, wijst de Raad erop dat er geen wettelijke bepaling is, die dit bepaalt. Bovendien ligt de bewijslast in de eerste plaats bij de asielzoeker en moet de commissaris-generaal niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en is het evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Tot slot voert de verzoekende partij aan dat ‘de maffia’ in de provincie Punjab sterk aanwezig is. De autoriteiten zouden hiertegen niets kunnen doen en de grootste slachtoffers zouden de handelswerkers zijn. Ze meent dat de bestreden beslissing deze elementen niet beoordeeld heeft.

De Raad is van oordeel dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker nooit heeft aangegeven dat ‘de maffia’ waarmee hij problemen beweert te hebben, sterk aanwezig is in Punjab. Ze toont dit ook niet aan in het verzoekschrift. Deze bewering blijkt ook niet uit de Cedoca-informatie. Het is wel zeker dat heel Pakistan met corruptieproblemen kampt (zie *“SRB: Pakistan: corruptie en documentenfraude”*, 9 maart 2012), maar dit is geen bewijs van georganiseerde misdaad. De verzoekende partij maakt daarnaast op geen enkele wijze *in concreto* aannemelijk dat handelswerkers de grootste slachtoffers zouden zijn van de ‘maffia’.

De door de verzoekende partij neergelegde documenten betreffen in de eerste plaats twee klachten van verzoeker tegen zijn belagers, zogenaamde FIR's (*First Information Reports*).

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenuen, dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, beschikking nr. 7257).

De Raad stelt daarenboven vast dat deze stukken in een andere taal dan deze van de rechtspleging is opgesteld en niet vergezeld is van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad dit document niet in overweging te nemen.

Ook dient nog opgemerkt te worden dat het om twee gewone fotokopieën gaat. Gekopieerde documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip- en plakwerk te vervalsen. Uit de informatie van Cedoca ("*SRB: Pakistan: corruptie en documentenfraude*", 9 maart 2012, p. 9-10) blijkt dat het in Pakistan trouwens gemakkelijk is om op maat gemaakte documenten te krijgen. Deze documenten hebben geen bewijswaarde.

Wat de medische attesten betreft die schotwonden aangeven, meent de Raad dat dit geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep is. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. De neergelegde attesten zijn geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

Het krantenartikel dat verslag zou geven van de schietpartij is ook een kopie, waarvoor dezelfde bemerkingen kunnen gemaakt worden als voor de vorige neergelegde stukken. Bovendien blijkt opnieuw uit de SRB-informatiebundel dat krantenknipsels vaak aangetast zijn door de heersende corruptie in Pakistan ("*SRB: Pakistan: corruptie en documentenfraude*", 9 maart 2012, p. 11): zo zijn krantenartikels vaak onwaar, behartigen ze bepaalde belangen, wordt de inhoud onvoldoende geverifieerd, worden bronnen frequent geciteerd zonder dat de waarachtigheid van de verklaringen wordt nagegaan, etc.

De Raad stelt daarenboven vast dat dit stuk in een andere taal dan deze van de rechtspleging is opgesteld en niet vergezeld is van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad dit document niet in overweging te nemen.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij de plicht heeft zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. Dat het zorgvuldigheidsbeginsel het beginsel van evenwichtigheid omvat: dit beginsel doelt op een evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. Dat verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst wegens de fysiek en mentale mishandeling, welke hij heeft daar moeten ondergaan.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 19 september 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Punjabi machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld. De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Het eerste middel is niet gegrond. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS